

לרבי אליעזר. דמכשר בנדיקת שביעי עם הראשון: מהו. דלרבי יהושע ודאי אין להא אלא שמיני בלבד דלפ ע"ג דמילא מילמיה בנדיקה ומנה ימים הכדוקין אפילו בכדוקין הני מילי בראשון ושביעי דחו לז'טמיה למד מנהא אכל שמיני לאו מקדר ספירת

מוסף רש"י
מחבר ר' יוסי
ברבי חגיגא. דרבי
יהושע בן לוי ממתי' דחל
דמתי' נחשה טובה
על דעה איתמי ילד.
והסם (לעיל טו.) קמי'
לה וקמור ריבן לא
ידענה מהי פירושא דר'
יוסי, דלאו פירושא היא.
והסם מפרש טעמא
(לעיל יז.).
דאית ליה תורה
לירעי חד יומא. ק'
היה מהנהג, מי שיהיה
לו שור אחד ורעה כל
כמות העיר יום אחד.
ומי שאין לו כהמה
מנגלגין עליו לרעות כ'
ימים (שפירין קט):
כאשר ידעו. יתמי'
למיר דתורה דלית ליה
כו (טז).

לרבי אליעזר מהו תחלתן וסופן בעינן והבא תחלתן איבא סופן ליבא או דילמא תחלתן אף על גב שאין סופן אמר רב "היא היא תחלתן וסופן בעינן הבא תחלתן איבא סופן ליבא מתיבי ושין בוב ובובה שברק עצמן יום ראשון ויום שמיני ומצאו מהור ששין רבי אליעזר ורבי יהושע לא ר' יהושע ור' עקיבא אמר רב ששת אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב נדה שהפרישה במורה בשלישי שלה סופרתו למען שבעה נקיים נדה ספירה למה לה אלא אימא זבה שהפרישה במורה בשלישי שלה יסופרתו למען נקיים אמר ליה רב ששת לרב ירמיה בר אבא רב כמותאי אמרה לשמעתיא דאמרי יום שפוסקת בו סופרתו למען ז' כי קאמר רב לבר משלישי בר משלישי פשיטא לא צריכא כגון דלא בדיקה עד שביעי ואשמעינן החם תחלתן אע"פ שאין סופן והבא קמ"ל סופן אע"פ

והבא קמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן. ואם אמר (א"כ) לרב כל זבה לריכה הפרשה ביום ששפוסקת בו כעז נדה וחמאי קמי' במתי' שבדקה עממה יום ראשון הא כבר בדקה עממה מחמתו והפרישה בטמיה וזו היא חומר דלא כביעין הפרשה ביום ג' והוה ניחא וי"ל דליכא למידק הכי דלמי' אי כפי בהפרשת שלמי' לרבי אליעזר לא כפי ליה לא תמי שבדקה ביום ראשון משום פלוגתא דרבי יהושע ורבי עקיבא כעז ראשון ושמיני דקאמר רב לרבי אליעזר היא היא ולא תמי במתי' אע"פ דלמי' אליעזר הוה רבועא ספי משום דלא מיתני ליה פו פלוגתא דר' יהושע ור' עקיבא: **שבעה** לנדה וסיני לזבה. מתאן אין יכול לרדק דלא בעיק פסירס פניטי מדכונלת אע"פ שלא הפסיקו בטמיה ולא בדקה נמי בהחלת ספורים דאע"פ דלא בעינן ספורים פניטי כזבה קטנה כזבה גדולה בעינן ועוד דסוף סוף כפי לה כמה שבדקה ביום הספירה ומלאה טמיה דלי אין בדקה סוף היום עולה לספירה לה היה תקנה לבעת ישראל אלא אם כן יבדקו בעליית עמוד השחר דספירת לילה אינה ספירה: מה

תוספי הרא"ש

באותה בריקה דקדים המצות: רב אמר דהא היא תחלתן אע"פ שאין סופן. והא דקמי' במתנות ביום השביעי פשיטא ר' יהושע נקטיה: והא קמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן. והא דקמי' דנקם סתותיו יום ראשון פשיטא ר' יהושע ור' עקיבא נקטיה: ואינו הוה כי אמר רבין כו'. אע"פ הרליבות דר' אליעזר קאמר פ"ס פריך ליה דלא אשכחן תנא דמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן הלכך לא מביעתי לה לפרושי דרבי ר' אליעזר הוה: ואי סד לא בעינן ספורי' לפנינו ביימי' ליפבלה. ותי פשיטא דבעינן תפסק בשלישי כקאמר רבא לעיל נדה שכתריה בפרה בשלישי שלה אלמא בלא הפרישה אינה יכולה לספור. והאמר בעלמא הוה וסודרנא חותמא כנעתה בשביל וח מכליל כיון שפכילא בוגתא סתו האפילו בעיא תפסקה פן התורה שיכלת רשטא תפסקת ולא ארעותה כין רביות יום שהפסיקה מוצלת תפסקת אבל אין לרשע ולרבי שפא בריקת ביום ראשון של ספירה ואיכא תחלתן ואיפן שבאותה ששנה שזכרה לפנינו יום קביעי של יום זה: לאו סי אוקימנא דר' עקיבא. משמע דר' תנינא לא מביעי ליה לאוקימי כו' עקיבא דאיתא שפיר כו' אליעזר. מתוך כך נראה דהלכה כרב הראשון אע"פ שאין תחלתן רבתינן דסוף תפסקת כחתייה וכל' בתחלת האע"פ שאין סופן. סודר יש לרעה דר' תנינא נמי לא סתירוקא כו' אליעזר רבין דלא בעינן ספורי' לפנינו ככל הימים א"כ תוספא כעלמא דהא רבני סופן ותחלתן וסאמריתא הלכך מפבילין לה פשיטא פבילה בוסנת סתו. ותי פריך הבא ליב דהא ספי לאוקימי. וישעיהו חייבי ספי מוסקת לה בשום ענין כו' אליעזר ולישנא משמע כן דקאמר לאו סי אוקימנא כו' עקיבא משמע אפי' ליתא לרבי: ו' לנה ודתי להב. סכאן ארז יכול לרדק דלא בעינן ספורים לפנינו והשביעי ליד יום ספירה אע"פ שלא תפסקה בפרה אפילו סתתה יום הספירה משום שאין לרשע מה שלא תפסקה בפרה כיון שיום הספירה בריקת וסאמריתא פשיטא ספורי' א"כ אפי' לא בעינן ספורים לפנינו למידי נבי שופרת יום

שאיין תחלתן דמדר דתימא תחלתן אף על פי שאין סופן הוא דאמרינן דאוקימנא אחוקידי אבל סופן אע"פ שאין תחלתן לא קמ"ל איני והא כ"י אחא רבין אמר מתיב ר' יוסי ברבי תנינא שועה ולא ידענא מאי תיובתיה (ה) דק"ל שבע קמא דאתיא לקמן בליולא מטבלינן לה ביממא לא מטבלינן לה ואי ס"ד לא בעינן ספורין לפנינו ביממא נמי מטבלינא דילמא יולדת וזכר בזוב היא ועבדה לה ספורין אלא לאו שמע מינה בעינן ספורין לפנינו ולא מי אוקימנא *כ"ע דאמר בעינן ספורין לפנינו וכנא תימרא דלרבנן לא בעינן ספורין לפנינו *דתנן שועה שאמרה יום אחד טמא ראיתי מטבלין אותה מ' טבילות ו' לנדה ותרי לזיבה בין השמשות טמא ראיתי מטבלין אותה י"א טבילות י"א מאי עבידתיהו אמר רב ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות והיינו המעי לנדה ותלת לזיבה לא ראיתי כל עיקר מטבלין אותה מ"ז טבילות אמר רבא האי דינא דלא דינא דיניי בגלתי *דאית ליה תורא לירעי חד יומא דלית ליה תורא לירעי תרי יומי אחרמי ליה יחמא בר ארמלהא יהבי ליה תורי אול נכסניה אמר ליה *דאית ליה תורא לשקול חד משכא דלית ליה תורא לשקול תרי משכי אמרי ליה מאי האי דקאמרת אמר ליה סוף דינא כהחלת דינא תחלת דינא לאו מאן דלית ליה עדיף סוף דינא נמי מאן דלית ליה עדיף הבא נמי היכא דקאמרה אידי לא ראיתי בעיא חמש עשרה טבילות אלא אימא הכי ראיתי ואיני יודע כמה ראיתי אי בימי נדה ראיתי או בימי זיבה ראיתי מטבלין אותה מ"ז טבילות אתיא קמן ביממא יהבינן לה שב לנדה וחמאי

לעיל טו. [ית]
[לעיל ג].
[ג' דתניא]
[לעיל דף טו:] דשנוע קמא בלילתא מטבלינן לה כל לילא דילמא השתא שלמו שבעה על טומאת זכר ביממא לא מטבלינן לה לפסקיה ויולדת בזוב ולמימר ככל יומא היום כלן ו' נקיים שחטר טומאת לידה ומשום הכי לא מטבלין לה דלי נמי ממתי' האידנא ו' של נקיים משום טעילה בזמנה מנהו ונדה ויולדת טבילתן בלילה חנה טבילתה ביום לא היא ספירה הואיל ולא ספירה בפנינו עד שמשכ בפנינו שבעה טהור: יום אחד טמא ראיתי. ואני יודע אימתי ואפילו לן וט' וזכר סוד' ואיכ' מהי בימתי לא וט' של נקיים וטוה בעיא פנייה ס' משום טעילה בזמנה כזמנה פשוט דמה ויולדת וט' ולא סתרינן פנינו:

הוא דנקם סתותיו יום ראשון פשיטא ר' יהושע ור' עקיבא נקטיה: ואינו הוה כי אמר רבין כו'. אע"פ הרליבות דר' אליעזר קאמר פ"ס פריך ליה דלא אשכחן תנא דמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן הלכך לא מביעתי לה לפרושי דרבי ר' אליעזר הוה: ואי סד לא בעינן ספורי' לפנינו ביימי' ליפבלה. ותי פשיטא דבעינן תפסק בשלישי כקאמר רבא לעיל נדה שכתריה בפרה בשלישי שלה אלמא בלא הפרישה אינה יכולה לספור. והאמר בעלמא הוה וסודרנא חותמא כנעתה בשביל וח מכליל כיון שפכילא בוגתא סתו האפילו בעיא תפסקה פן התורה שיכלת רשטא תפסקת ולא ארעותה כין רביות יום שהפסיקה מוצלת תפסקת אבל אין לרשע ולרבי שפא בריקת ביום ראשון של ספירה ואיכא תחלתן ואיפן שבאותה ששנה שזכרה לפנינו יום קביעי של יום זה: לאו סי אוקימנא דר' עקיבא. משמע דר' תנינא לא מביעי ליה לאוקימי כו' עקיבא דאיתא שפיר כו' אליעזר. מתוך כך נראה דהלכה כרב הראשון אע"פ שאין תחלתן רבתינן דסוף תפסקת כחתייה וכל' בתחלת האע"פ שאין סופן. סודר יש לרעה דר' תנינא נמי לא סתירוקא כו' אליעזר רבין דלא בעינן ספורי' לפנינו ככל הימים א"כ תוספא כעלמא דהא רבני סופן ותחלתן וסאמריתא הלכך מפבילין לה פשיטא פבילה בוסנת סתו. ותי פריך הבא ליב דהא ספי לאוקימי. וישעיהו חייבי ספי מוסקת לה בשום ענין כו' אליעזר ולישנא משמע כן דקאמר לאו סי אוקימנא כו' עקיבא משמע אפי' ליתא לרבי: ו' לנה ודתי להב. סכאן ארז יכול לרדק דלא בעינן ספורים לפנינו והשביעי ליד יום ספירה אע"פ שלא תפסקה בפרה אפילו סתתה יום הספירה משום שאין לרשע מה שלא תפסקה בפרה כיון שיום הספירה בריקת וסאמריתא פשיטא ספורי' א"כ אפי' לא בעינן ספורים לפנינו למידי נבי שופרת יום

לזיבה. וכגון דאחאי לקמן ביממא ומטבלין אותה הלילה שמה נדה היא והלילה כלו ו' ימי נדה וכן לליל יום ו' וכן לל ליל שבעה זה וטפי לא איכא לספוקי ותמי' לזיבה ביממא כיומא דאחאי לקמן מטבלין לה דלמא אחמול חוסי וימי זיבה הוו והואו שומרת יום כנגד יום ולמחר נמי טבילה דילמא כיומא דאחאי לקמן הוא דחואו וטפי ליכא לספוקי. אכל אחאי לקמן בלילא איכא י' טבילות מ' לנדה וז' לזיבה דהואו לילא גופיה איכא לספוקי השתא זמן טבילה וכן כל לילות שבעה זה ולמולא שביעי נמי טבילה משום דילמא בלילא דאחאי קמן חואו והשתא הואי זמן טבילה. והאי דלא קא חמי י' טבילות משום מילתא דלא פסיקא היא דהא כי אחאי ביממא ליכא אלא ט' אכל ט' פסיקא ליה דנכיר מהכי ליכא והכי מוקי לקמן: מאי עבידתייהו. אם נחשה ביום או בלילה ואומרם בין השמשות טמא ראיתי אין כאן טבילה יחירתא בדה יום אמרה נמי יום עמא ראיתי ואיני יודע מהו אם ימי זיבה וטמא פיקי ליה דילמא האידנא ביום שצאת לפנינו חואו: תמיני לנדה. כגון זאת לפנינו בין השמשות של ערב שצאת טובלת מיד בלילי שצאת השתא זמן טבילה וכן כל שבעה זה ולילי שצאת הנאה שמה בין השמשות שצאת לפנינו רחאה ולילה היא ומשכה ו' ימי נדה עד עכשו ולפי שיום שצאת היה תחלת נדתה הרי מ' טבילות לנדה ותלת לזיבה דמטבלין לה בין השמשות דאחאי לקמן דילמא בין השמשות דאחמול חואו ומימי' ה' שצאת היה ושמרה ערב שצאת כנגד יום ה' וטובלת בין השמשות עד שלא חתך דשמה עדיין יום הוא ורואי לטבילת וזו ולמחר שצאת נמי טבילה שמה בין השמשות דאחמול כשצאת לפנינו רחאה ומימי' ששי היה והיום טובלת ליום כנגד יום וצאחד שצאת נמי טבילה משום ספק ההוא בין השמשות גופיה שמה לילה הוא כשרחאה וצאת לפנינו וכל' יום השצת הוא ראשון וא' שצאת הוא שימור וטובלת: והאי דינא דלא דינא דיניי בגלתי. דין זה שאני דין היו דעין בלוחם מוקי: יודעי מהו יומא. כל כהמות העיר: אול יתמא. שלא היה לו שור וכפאווה לרעות בהמותיהן ז' ימים: נכסניהו. שחטן: כמה ראיתי. אם א' אם ג': שב לנדה. כהמה שצאת טובלת למולא שצאת שמה צאחד שצאת רחאה תחלה וכן עד לילי שצאת הנאה ולילי שצאת שמה שצאת לפנינו רחאה ואותו היום לבד רחאה: ו' נקטיה: וכל

לענין נדה בנדה אחאי דבעינן ספורים לפנינו כגון שבאת לפנינו בין השמשות וסאמריתא אבל לא אמרה שראייה דהתי בין השמשות ז' וכל